

PROLOGAS

Lauke vėjas lyg perspėdamas tilindžiavo medinius varpus. Tolumoje bangos dužo į krantą, klaikus vandens šnabždesys vis garsėjo, lyg jūra būtų smurto besišaukiantis žynys. Šią dieną – jau beveik dešimtmetį – audra užklupdavo lygiai taip pat. Netrukus pralenkdamas potvynio bangą sudundės griaustinis, o niekam neatleidžiančiame danguje plykstelės elektriniai žaibų botagai. Velnias pareikalaus atlygio. Kruvinos aukos už pavogtą galią.

Tai buvo ne pirmas kartas, kai jį prakeikė raganos, bet ir ne paskutinis.

Iš supamosios kėdės palei židinį nona* Marija stebėjo dvynes, kurios kartojo močiutės išmokytus apsaugoti turinčius kerus ir mažuose kumštukuose kiekviena iš jų spaudė *cornicello***. Iš galvos išvijusi lyg vėjo gūsiai siaučiančias mintis ji atidžiai klausėsi Vitorijos ir Emilijos tariamų žodžių, kuriuos šnabždėjo tos dvi tamsios galvelės, vienodai palinkusios prie rago formos amuletų.

* Itališkas kreipinys į močiutę.

** Itališkas rago formos amuletas, atnešantis sėkmę ir saugantis nuo blogos akies.

– Dėl žemės, mėnulio ir akmenų, palaiminkit šį židinį, palaiminkit šiuos namus.

Mergaitės buvo ką tik pradėjusios aštuntuosius gyvenimo metus, ir Nona stengėsi suvaldyti nerimą, kad jos taip greitai auga. Dar labiau susisiautė į šalį, bet vis tiek negalėjo apsisaugoti nuo mažoje virtuvėlėje juntamo stingdančio šalčio. Jis buvo visai nesusijęs su lauko temperatūra. Nors ir labai stengėsi jį ignoruoti, pro plyšius skverbėsi siera su gerai pažįstamu jostrų ir apelsinų kvapą atnešančiu vėju, nuo sprando pakeliančiu sušukuotus, jau žilstančius plaukus. Jei tik jos pačios žmonių pusės močiutė būtų gyva, ji šį vėją laikytų pranašišku ženklu ir visą vakarą klūpotų katedroje, tvirtai spaustų rožinį ir melstųsi šventiesiems.

Aplink šmirinėjo velnias. Arba kuris iš jo nedorųjų brolių.

Nerimas, lyg koks iš jos turimų aštrių, skusti naudojamų peilių, greitai ir sklandžiai slystelėjo vidun ir įsitaisė šalia Nonos širdies. Jau labai seniai nematė Malvagių. Retai kas dabar užsimindavo apie Nedoruosius, nebent minėdavo vaikams prieš miegą sekamose istorijose, kuriomis norėta juos įbauginti, kad naktį liktų lovose.

Dabar suaugusieji juokdavosi iš tų senųjų liaudies pasakų ir visiškai pamiršo pragare viešpataujančius septynis princus. Bet nona Marija niekada jų nepamirš, šios legendos giliai įsirėžusios jos sąmonėje ir vis dar kelia iki pat kaulų čiulpų prasiskverbiančią stingdančią baimę. Net plaukeliai tarp pečių pasišiaušdavo, lyg iš šešėlių ją būtų stebėję tamsiomis kaip naktis akimis. Tik laiko klausimas, kada jie grįš šniukštinti.

O gal jau grįžo. Niekas negali vogti iš velnio ir likti nenubaustas.

Ji vėl sutelkė dėmesį į dvynes. Tirėnų jūra šėlo, o ore šiandien irgi sklandė nerimas dėl jų. Toks, kuris leido nuspėti laukiančias

dideles negandas. Vitorija greitai bėrė užkalbėjimo žodžius, Emilija klupo prie savųjų, bet bandė neatsilikti.

Židinyje trakstelėjo šakelė, paskui beveik iškart kita. Garsas toks, lyg lūžtų išsišakojęs kauliukas, dažnai minimas jų kerų knygoje, tai savaime jau skamba kaip perspėjimas. Nona sugriebė supamosios kėdės porankius, jos krumpliai dabar buvo tokios pat spalvos kaip ant stalo palikti plikyti migdolai.

– *Calmati!** Vitorija, ne taip greitai, – subarė ji. – Jei sakysi neteisingai, teks pradėti iš naujo. Ar nori viena tamsoje eiti prie kapo pasirinkti žemių?

Nonai labai nepatiko, kad Vitorija neatrodė tokia išsigandusi, kokia turėtų būti. Mintis, kad per pilnatį ir siaučiant stipriai audrai galės šmirinėti po kapines, vaikui atrodė visai viliojanti. Ji papūtė lūpas, tada vos vos papurtė galvą.

Bet už ją atsakė Emilija ir įspėdama dėbeltelėjo į sesę.

– Nona, būsim atidesnės.

Bandydama įrodyti savo pasiryžimą Emilija kilstelėjo iš vienuolyno parsineštą buteliuką su šventintu vandeniu ir apšlakstė amuletus, ant kiekvieno užvarvindama po lašą. Sidabras ir auksas. Šviesos ir tamsos pusiausvyros auka. Dovana už tai, kas prieš daugelį metų buvo pavogta.

Kaip danguje, taip ir ant žemės.

Nurimusi nona stebėjo mergaites užbaigiant užkalbėjimą, jai palengvėjo pamačius, kaip liepsnose kyla baltos kibirkštys, o paskui vėl nusidažo raudonai. Dar vieni metai, dar viena pergalė. Dar kartą apgavo velnią. Kada nors ateis diena, kai kerai nebeveiks, bet dabar nona neleido sau apie tai galvoti. Žvelgė į palangę ir

* Nurimk! (*It.*)

gėrėjosi lygiomis eilėmis išdėliotomis džiovintomis apelsinų riekelėmis.

Virš židinio atbrailos džiūvo sukabintos levandų šakelės, o nedidelis akmeninis stalviršis buvo apibarstytas miltais, taip pat apkrautas kvapiosiomis žolelėmis, kurios vėliau bus surištos į tvarkingas puokšteles. Verbenos, bazilikai, raudonėliai, petražolės ir laurų lapai. Maloniai susimaišę jų kvapai. Vienos žolelės skirtos šventinei vakarienei, o kitos kerams. Dabar, kai apsauginis ritualas baigtas, jau galės pasimėgauti maistu.

Nona dirstelėjo į laikrodį ant židinio: netrukus iš šeimai priklausančio restorano grįš dukra ir žentas, namuose vėl skambės juokas ir juos užlies šiluma.

Nepaisant audrų ir pranašiškų ženklų, di Karlo namuose viskas bus gerai.

Liepsnos nurimo, Emilija patogiai įsitaisė ir ėmė kramtyti nagus. Bjaurus įprotis, bet nona buvo pasiryžusi jį išgyvendinti. Vaikas išspjovė nukastą nago kraštelį ant grindų.

– Emilija! – Mažame kambaryje nonos balsas nuskambėjo labai garsiai. Mergaitė krūptelėjo, nuleido ranką ir suglumusi pažvelgė į ją. – Į ugnį! Juk pati žinai, kad negalima nagų palikti tiems, kurie praktikuoja *le arti obscure**.

– Atsiprašau, nona, – sumurmėjo Emilija. Prikando lūpą, o močiutė jau laukė klausimo, nes žinojo netrukus jį išgirsianti. – Ar gali vėl papasakoti apie tamsiuosius menus?

– Arba apie Malvagus? – įsiterpė Vitorija, jai visada patikdavo istorijos apie Nedoruosius. Net tomis naktimis, kai joms būdavo draudžiama tarti tokius žodžius. – Prašau.

* Tamsieji menai (*it.*).

– Neturėtume garsiai kalbėti apie tamsiąsias jėgas. Taip prikviečiamas blogis.

– Nona, tai tik pasakos, – tyliai atsakė Emilija.

Jei tik tai būtų tiesa. Nona Marija apsaugą suteikiančiu amuletu persibraukė per širdį, pabučiavo pirštų galiukus ir iškvėpė. Dvynės viena kitai pergalingai nusišypsojo. Ji niekaip negalėjo nuo mergaičių nublėpti legendų, net jei paskui jų galvelėse sukrovosi svajonės apie septynis pragaro princus. Nona baiminosi, kad jiedvi pernelyg romantizuoja demonus. Nusprendė, kad būtų geriausia joms priminti, kodėl turėtų saugotis tų gražių besielių būtybių.

– Nusiplaukit rankas ir padėkit kočioti tešlą. Papasakosiu, kol gaminsit *busiate**.

Abiejų šypsenos išvaikė noną vis dar geliantį šaltį, atneštą audros ir jos siunčiamo įspėjimo. Šie trumpi susukti makaronai, patiekiami su pomidorų pesto padažu, buvo vienas iš mėgstamiausių mergaičių patiekalų. Jos apsidžiaugs dėžėje su ledu radusios *cassata*. Nors šis saldus biskvitinis tortas su rikota paprastai būdavo velykinis gardumynas, mergaitės jį mėgo ir pageidavo per gimtadienį.

Nors ir buvo labai atsargi, nona nežinojo, kiek džiaugsmo joms teks patirti gyvenime, todėl dažnai jas lepindavo. Nors tam nereikėjo jokių papildomų paskatų. Močiutės meilė ir taip buvo labai galinga magija.

Emilija nuo lentynos pasiėmė grūstuvę ir grūstuvėlį, labai susikaupusi surinko trapanietiškam pesto padažui reikalingus produktus: alyvuogių aliejų, česnaką, migdolų, bazilikų, pekorino

* Susukti sraigės formos Sicilijos makaronai.

sūrio ir vyšninių pomidorų. Vitorija nuo iškilusios tešlos nudengė drėgną rankšluostėlį ir ėmė kočioti makaronus, kaip ją buvo išmokiusi nona. Abi tik aštuonerių, bet jau mokėjo suktis virtuvėje. Nors nereikėtų stebėtis. Galima sakyti, jiedvi augo ne tik namuose, bet ir restorane. Abi žvilgčiojo iš po tankių blakstienų, ir abiejų veidai identiškai spinduliavo laukimu.

Vitorija nekantriai tarė:

– Ir? Ar ketini mums papasakoti istoriją?

Nona atsiduso.

– Iš viso yra septyni demonų princai, bet tik keturių di Karlo šeima turėtų bijoti: Rūstumo, Godumo, Pavydo ir Išdidumo. Vienas trokš tavo kraujo. Kitas užvaldys širdį. Dar vienas pavogs sielą. O dar kitas atims gyvybę.

– Nedorieji, – sušnabždėjo Vitorija, tą ištarė beveik pagarbiu tonu.

– Malvagiai yra demonų princai, jie tyko naktimis ir ieško sielų, kurias galėtų pagrobti savo valdovui, velniui, šis troškimas nepalaužiamas ir nepalenkiamas, bet galiausiai aušra ir vėl juos išveja, – lėtai supdamasi kėdėje tęsė nona. Medienos girgždėjimas užgožė šėlstančią audrą. Ji kryptelėjo galva į atliekamas užduotis, taip paragindama laikytis susitarimo. Mergaitės vėl grįžo prie darbo. – Septyni princai yra tokie nuodėmingi, kad atkakę į mūsų pasaulį negali pakęsti šviesos ir yra pasmerkti lindėti tamsybėse. Prieš daugelį metų šią bausmę jiems skyrė *La Prima Strega*. Daug anksčiau, nei žemėje atsirado žmonės.

– O kur dabar yra ta pirmoji ragana? – pasiteiravo Emilija, jos vaikiškame balselyje buvo girdėti skepticizmo gaidelės. – Kodėl ji niekam nesirodo?

Nona rūpestingai apsvarstė atsakymą.

– Ji turi savų priežasčių. O mes privalom jas gerbti.

– Kaip atrodo demonų princai? – paklausė Vitorija, nors iki dabar jau turėjo būti įsiminusi šią pasakojimo dalį.

– Visai kaip žmonės, tik juodas akis supa raudonis, o oda kietą kaip akmuo. Kad ir kas nutiktų, niekada nekalbėkite su Nedoraisiais. Juos išvydusios slėpkitės. Jei patrauksite demonų princą dėmesį, niekas jam nesutrukdys jūsų pagrobti. Jie naktinės būtybės, gimę iš tamsos ir mėnesienos. Jie siekia sunaikinti. Saugokite savo širdis, nes jei tik suteiksite progą, jie išplės jas iš krūtinių ir godžiai išgers naktįje garuojantį kraują.

Visai nesvarbu, kad jie buvo velniui pavaldžios besielės būtybės, kurios vos jas išvydusios iškart nužudytų, – dvyinės žavėjosi šiais tamsiais ir paslaptingais pragaro princiais.

Kaip likimas parodys, viena labiau nei kita.

– Bet *kaip* mums žinoti, kad kurį susitikome? – paklausė Vitorija. – O jei negalėsime matyti jų akių?

Nona sudvejojo. Mergaitės jau tiek daug buvo apie juos girdėjusios, bet ji baiminosi, kad jei išsipildys senųjų laikų pranašystė, blogiausia dar tik laukia.

– Tiesiog suprasit.

Laikydamosi šeimos tradicijų nona Marija mokė jas magiškų būdų, kaip pasislėpti tiek nuo žmonių, tiek nuo naktinių būtybių. Kiekvienais metais, per gimtadienį, mažame sodelyje už namo jos prisirinkdavo žolelių ir naudodavo jas apsaugą suteikiantiems kerams.

Jos nešiodavo amuletus, apšlakstytus šventintu vandeniu, apibarstytus šviežio kapo žemėmis ir sustiprintus mėnesienos šviesa. Kartodavo apsaugančius užkalbėjimus ir niekada per pilnatį neminėdavo Malvagių. Dar svarbiau, niekada nenusiimdavo savo amuletų.

Emilijos *cornicello* buvo pagamintas iš sidabro, o Vitorijos iš aukso. Mergaitėms buvo neleidžiama jų sudėti kartu, nes galėjo nutikti kas nors siaubinga. Pasak nonos, tai būtų tas pats, kaip priversti saulę ir mėnulį dalintis dangumi, o pasaulį pasmerkti amžinai prieblandai. Taip pragaro princai visam laikui išsilaisvintų iš ugnies kalėjimo, žudytų nekaltuosius ir grobtų jų sielas, kol žmonių pasaulis virstų pelenais, visai kaip naktiniuose košmaruose.

Suvalgius vakarienę ir pasmaližiavus tortu dvynių mama ir tėtis jas pabučiavo prieš miegą. Nuo rytojaus jos padės šeimos restorano virtuvėje, pirmą kartą iš tiesų prisidės ruošiant vakarienes. Per daug susijaudinusios, kad užmigty, Emilija ir Vitorija kikenos sugulusios ant bendro čiužinio, mojavo rago formos amuletais lyg mažyčiais fėjų kardais ir apsimetė, kad kaunasi su Malvagiais.

– Kai užaugsiu, noriu būti žaliaja ragana, – vėliau pasakė Emilija, susirangiusi sesers glėbyje. – Auginsiu įvairiausias žoleles. Turėsiu savo restoranėlį. Mano meniu bus sukurtas pasitelkiant magiją ir mėnesieną. Visai kaip nonos.

– Taviškis bus dar geresnis. – Kad būtų jaukiau, Vitorija dar stipriau apkabino sesę. – Tada jau būsiu karalienė ir pasirūpinsiu, kad turėtum viską, ko nori.

Vieną naktį jos nusprendė būti drąsios. Nuo jų aštunto gimtadienio jau buvo praėjęs beveik mėnuo ir atrodė, kad baugūs nonos Marijos išpėjimai buvo ištarti prieš visą amžinybę. Ryžtingai nusiteikusi Vitorija ištiesė savo amuletą sesei.

– Štai, – paliepė, – paimk.

Emilija sudvejojo tik akimirka ir netrukus delne suspaudė auksinį ragą.

Iš jų amuletų plykstelėjusi tamsiai violetinė šviesa stipriai išgąsdino Emiliją, ir ji iškart numetė sesers pakabutį. Vitorija pasakubomis ją užsikabino ant kaklo, jos rudos akys išsiplėtė, o žėrinti šviesa staiga išblėso. Abi mergaitės tylėjo. Tik pačios nesuprato, ar iš baimės, ar iš susižavėjimo. Emilija sugniaužė delną, bandė suprasti, koks dilgčiojantis pojūtis atsirado po oda. Vitorija stebėjo, tik jos veidas slėpėsi šešėliuose.

Netoliese žvelgdamas į mėnesieną sukaukė cerberis, nors vėliau jos save įtikino, kad tai tebuvo siaurose jų kvartalo gatvelėse siaučiantis vėjas. Niekada niekam nepasakojo, ką padariusios, ir daugiau niekada neužsiminė apie tą labai tamsią violetinę šviesą.

Netgi viena kitai. O svarbiausia – nonai Marijai.

Kadangi abi apsimetė, jog nieko nenutiko, Emilija nepasakojo sesei, kad ji su visam pasikeitė: nuo to vakaro kaskart sugniaužusi delne *cornicello* ir susikaupusi matydavo tai, ką pati vadindavo *luccicare*. Silpną žmogų supančios auros spindėjimą.

Bet ne savo ir ne sesers.

Jei ir Vitorija įgijo šį naują gebėjimą, niekada to nepripažino. Tai buvo pirmoji iš daugelio paslapčių, kuriomis dvynės nesidalino. Ir kaip vėliau paaiškės, vienai iš jų ji reiškė mirtį.